

11. Já a on

Všechno, co obyčejně bývá tak těžké, je teď lehounké, všechno, co je obyčejně plné, teď splasklo. Co počít?

Alberto Moravia, Já a on (1971)

Ležel jsem ve vaně se svým penisem a vyměňoval si s ním vyčítavé pohledy. Tedy ještě donedávna jsem se domníval, že je můj. Bezejmenný vždy připravený sluha, který mě poslouchá na slovo, pomínu-li množství neohlášených erekcí, jež realizoval bez mého svolení. Ovšem ty jsem mu pokaždé odpustil, neboť náhlá erekce nevydělá ego zdaleka tolik jako její ztráta. Ta ani nemusí být náhlá. Pomalost jí na strašidelnosti nijak neubírá. A přesně to se včera stalo. Úd se rozhodl vybrat si neplánovanou dovolenou. Už nebyl pouhou otrocky poslušnou částí mého těla jako třeba ucho. Stal se nevypočitatelným. Stal se rebellem. Získal charakter. Získal jméno. Tak jsme tu leželi. Já a Reno Raines. Odpadlík.

„Není ti to ani trochu blbý?!“ vystavil jsem najednou svůj podbřišek slovnímu útoku.

Reno jen ostentativně mlčel a předstíral spánek.

To snad není pravda. Dívka, na kterou se tak urputně těším, jejíž pouhé objetí na ulici mě dostává do varu a teď tohle... Vzpomněl jsem si na náš první polibek. Bylo to úžasné, tak elektrizující...

Reno se vzápětí začal probírat.

„Teď?“ probodl jsem ho nechápavým a zlostným pohledem. „Co to jako je? Děláš si ze mě srandu?“ Měl jsem sto chutí vytrhnout ze zdi vodovodní kohoutek a umlátit ho s ním.

***

„Aha,“ držel se Radim tragicky za bradu a s mužnou spoluúčastí bolestně přikyvoval, zatímco jsem ho zahlcoval svým poutavým impotentním příběhem.

„...vzrušení bylo na vrcholu a pak, nevím proč, začalo ustupovat. Hrozně jsem z toho znervózněl. Vůbec tomu nerozumím,“ vylíval jsem si srdce na desku jeho psacího stolu.

Radim usrl ze svého šálku čínské nudlové polévky s příchutí krevet a zadíval se mi dlouze do očí: „Řeknu ti jen dvě slova, Vojtěchu.“

„Jaký?“

„Erektální dysfunkce, vole,“ opřel se blaženě v otáčecím křesle očividně spokojen s tím, že dokázal bez zaškobrtnutí vyslovit dva cizí termíny za sebou.

„A co jako?“

„Seš tady správně,“ vstal, pozavíral dveře, zatemnil žaluzie, naznačil mi, ať odnesu klec s andulkou do špajzu, a zapnul rádio. „Vím, že na to nevypadám,“ zašeptal, „ale zažil jsem něco podobného.“

„Vážně?“ moje srdce zaplesalo.

„Jo. Vlasta mě za to tenkrát šíleně zrubala,“ zavzpomínal. „Agáta ti to určitě taky dala pěkně sežrat, co?“ zasmál se.

„Ne, vůbec ne. Byla ohromná. Byla na mě hrozně hodná,“ přiznal jsem a uvědomil si, že ji miluju pořád víc a víc. Den za dnem.

„To si z tebe asi dělala prdel. Ženský jsou prohnaný. Přemejšlej úplně jinak než normální lidi,“ začal svou tradiční sexistickou přednášku, „a mně je úplně jedno, že mě Vlasta nechala.“

„Bezva. Co se ti teda stalo?“ nemohl jsem se dočkat, až Radim můj problém rozpůlí a půlku připlácne na vlastní bedra.

„To bylo tenkrát, když jsem na internetu narazil na stránku s totálně perverzníma videama. Všechny jsem je postahoval a vypálil. Pak už mě Vlasta tolik nevzrušovala. Stal jsem se eroticky náročnějším, když jsem si denně pouštěl, jak trpasličí siamský dvojčata masírujou kozla.“

Chvíli jsme na sebe mlčky zírali a já netušil, jakou zvolit nevhodnější grimasu.

„Cože?“ rozhodl jsem se nakonec pro znechuceně vyděšenou.

„Chceš to vidět?“ začal vytahovat CDčko.

„Ne, nechci!“ snažil jsem se vlastním tělem zatarasit CD-ROMku. „A co to vůbec plácáš? Copak neznáš Agátu? Je to největší kočka ze všech! Agáta vyskočila z mých sexuálních fantazií a zhmotnila se mi! Vzrušuje mě mnohem víc než nějaké siamské kozel!“

„Ten kozel není siamské. Ten je normální,“ zastával se Radim němé tváře pornohvězdy.

„Normální?“ zavrtěl jsem hlavou. „Normální kozel by se pářil s kozou. A v chlívku. Ne na internetu.“

„S kozou se pářit nemůže. Ta se páří se dvěma černočama v tom videu potom,“ podal mi Radim racionální vysvětlení, po němž jsme se oba opět na moment odmlčeli.

„Hele, nejseš tak trochu úchyl?“ prořal jsem ticho.

„A ty impotent?“ prořal ho on a kontroval.

„Drž hubu!“

Opařil jsem Radima čínskou nudlovou polévkou s příchutí krevet a on mě vykopl z bytu. Není nad to vypovídat se kamarádům.

***

Oba nedělní autobusy už mi ujely.

Loudali jsme se s Renem srpnovým odpoledním dusnem po rozpáleném asfaltu. Jen já a on. Dva psanci. Vydědění. Odpadlíci. Potůčky potu. Klátivá chůze. Kolty a sebevědomí proklatě nízko. Na cestě domů, kde můžeme v klidu truchlit jeden nad druhým.

„Tak sorry,“ ozvalo se najednou ze šortek. Byl to Reno Raines.

„Sorry?“ osočil jsem se na poklopec. „Nic víc mi neřekneš?“

„A co chceš jako slyšet?“ zeptal se. „Můžeš si za to sám! Vždycky seš tak hrozně natěšený a nervózní.“

„No a co?“ urazil jsem se. „Jsem zamilovaný,“ prohlásil jsem hrdě.

„Zamilovaný,“ parodoval mě Reno šišlavě a o oktávu výš, „jdi s tím! Co je mi po tom? Víš, jakou mám pak trému?“

„Tak proč něco neřek’?“

„Ty seš dobrej! Proč asi? Protože normálně nemluvim. Měl bys nosit čepici. Tohle jsou hříčky vedra...“

To byl na penis docela rozumný argument.

„Navíc děšíš lidi kolem,“ dodal.

Pomalů jsem se otočil. V bezpečné vzdálenosti se za mnou belhala důchodkyně s pohledem, jenž váhal mezi strachem a lítostí, připravena udeřit mě při prudším pohybu berlí.

„Asi máš pravdu,“ zašeptal jsem zpátky do přízemí, „neměli by nás spolu vidět. Ahoj.“

Dohodli jsme se, že se dále budeme dorozumívat už jen neverbálně jako dosud, protože takhle budíme podezření, že jsem deviant. Dorazil jsem domů a osprchoval jsem si poněkud třešticí hlavu.

***

Když jí po půlnoci skončila šichta, přijela mi Agáta. Přes prázdniny dělá servírku u svého táty v restauraci. Dře tam celé dny. Korpulentní Němci ji několikrát denně žádají o ruku a nechávají jí trojciferná dýška. Neviděl jsem ji vlastně jen od včerejška, ale hrozně se mi stýskalo. Když jsem ji spatřil stát u brány oslněnou světlem našeho halogenu, hned jsem ji běžel obejmout.

Ve dvě ráno jsme leželi vykoupaní v posteli mé sestry, jež odjela na soustředění pěveckého sboru. Agáta najednou přerušila naši konverzaci dlouhým vláčným polibkem, který neustával.

„Já... mám strach,“ zašeptal jsem jí do rtů.

„Z čeho?“ pohládila mě po vlasech.

„Mám strach... o erekci,“ vykoktal jsem.

„Neboj,“ mrkla na mě, „zavři oči, vypni hlavu a cit. Vnímej doteky.“

A já je vnímal. Toho večera jsme se opět vášnivě milovali.

A ráno taky.

Vlastně i ten následující večer.

A den nato odpoledne. A večer. A druhý den...

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)